

Diana STANKAITIENĖ, Socialinės paramos centro direktorė

Labai mėgstu grybauti. Man tai kaip terapija, kai visiškai atsijungi nuo profesinės veiklos. Grybauju visai netoli sodybos pušynėliuose kad ir viena su šunimi – praeitą savaitgalį rinkau kazlėkus. Šeštadienį buvome su vyru nuvažiavę į „savo“ mišką netoli Švėkšnos. Toje vietoje labai seniai grybaujame, toks šišioniškis parodė. Važiuojame kiekvienais metais ir vieni, ir su draugais, kolegomis, kaip susiorganizuojame. Ten yra daug baravykų, raudonikių.

Mėgstu ir knygą paskaityti, žinoma, ne tik rudeni. Išeinu pasivaikščioti su savo labradoru Argu kiekvieną vakarą, jeigu tik stipriai nelyja. Šalia sodybos yra iškastas dirbtinis ežeras, maudausi jame ryte ir vakare beveik iki tol, kol užsideda ledukas.

Rimantas TARAŠKEVIČIUS, ilgametis miesto Tarybos narys

Nemėgstu rudens. Dabar važiuoju į Klaipėdą, lyja, bjaurus oras. Man gaila savo žmonių, kurie duonos kąsnį užsidirba lauke – mes juk nesėdime kabinuose, o ruduo – lietingas metų laikas.

Mėgstu pažiūrėti į rudeninę jūrą, kai ji pasišiaususi, grybauti irgi labai mėgstu, bet turguje. Labiausiai man patinka tas metų laikas, kai viskas bunda, kai lapai atsiranda ir pradeda žaliuoti. Pats gražiausias metas, kai pražysta vyšnios ir obelys. Ruduo žavus tuo, kad gausu obuolių, kitų vaisių, daržovių, bet kad lapai paruduoja, man nepatinka. Jie krenta, juos privalu surinkti, atsiranda problemų. Man labiau patinka, kai lapai būna ant medžių.

Rudenį skaitau knygas, žiūriu televizorių, padeidu tvarkytis žmonai. Mano plaukų spalva išduoda, kad man jau norisi dvasinės ramumos. Gerai, kad dabar gali išeiti pasiklausti gero koncerto, pažiūrėti spektaklį.

Vidmantas PAUKŠTĖ, buvęs vilnietis, dabar klaipėdietis

Pastaruosiu metu rugsėjis būna labai gražus, dar spalvis, o lapkritis jau sukelia niūresnių minčių, nes atšąla, lyja, prasideda šlapdrības, nebelyka lapų. Jau būna tarsi žiemos pradžia, tik dar nėra šalčio, jos linksmybių, švenčių, bet jau tamsu, drėgna, ir supranti, kad vasara pasibaigė seniai seniai.

Šiandien, nors dar ne ruduo, galbūt važiuosiu grybauti. Kol yra grybų, mėgstu juos rinkti. Jeigu geras oras, reikia stengtis kiek įmanoma daugiau būti gamtoje, gryname ore ir rudeni. Galima važinė-

Kokius rudens malonumus mėgstame labiausiai?

Prasideda ruduo. Teiravomės klaipėdiečių, ką jie mėgsta veikti rudeni labiausiai: grybauti, brai dyti po geltonus lapus, vaikščioti ant molo, prie židinio skaityti knygą ar ką kita.

Kalbino Dalia BIKAUSKAITE

tis dviračiu, pasivaikščioti. Kai geras oras, tikrai nu-einu dažnai ant molo, o kai blogas – rečiau. Nežinia, kaip su tuo kovidu bus. Dabar viskas išbalansuota, turint omenyje ir sporto klubų, ir baseinų veiklą.

Knygų skaitymas, ko gero, nėra susijęs su sezoniškumu. Bent aš taip negalvoju: va, atšals, sutems, tada pradėsiu skaityti kokią nors knygą. Viskas kažkaip natūraliai susiklosto.

Edmundas ANDRIJAUSKAS, architektas

Ruduo nėra mano mylimiausias. Bet šiuo metu laiku daug ką gali daryti, ypač pirmoje jo pusėje. Mes turime visą pajūrį, yra kur pavaikščioti, važinėti dviračiu. Gal lapkritį jau ir ne taip smagu, o rugsėjis – puikus mėnuo. Anksčiau, kol nebuvo kovidu, ruduo buvo metas, kai buvo galima išvažiuoti atostogauti, pasivažinėti po Europą. Rugsėjis buvo tam labai tinkamas laikas – mažiau žmonių, geras oras. Dabar jau yra šiek tiek kitaip: važinėjame po Lietuvą, kas irgi yra labai smagu. Pasiimi kelias atostogų dienas, nuvažiuoji į vieną Lietuvos kampą, po kurio laiko – į kitą.

Rudenį neturiu kokio nors mėgstamo specifinio dalyko. Vaikščioti po mišką – taip, bet poreikio grybauti neturiu. Kodėl, nežinau, bet nemėgstu dviejų dalykų, kuriuos mėgsta visi – tai žvejoti ir grybauti.

Rudenį aš paprastai dirbu. Smagu, kad namuose jau gali užsikurti židini. Malonu, nes vasarą to padaryti negali.

Romaldas SAKALAUSKAS, buvęs Respublikinės Klaipėdos ligoninės vyr. gydytojas

Labai myliu rudeni. Išlydime gandrų, bet pasielikame viltį, kad vėl juos pasitiksim. Nukrenta

lapai, bet žinai, kad jie vėl bus žali, kad yra ko laukti.

Kaip gamtoje vienas sezonas veja kitą, taip ir mums, žmonėms, laikas bėga greitai. Daugelis mūsų įsivaizduojame, kad rudeni bus daugiau vėjų, darganų. Bet ir gyvenime būna ir darganų, ir sunkumų, ir laikotarpių, kuriuos reikia išgyventi.

Vasarą gali beatodairiškai mėgautis kaip koks jaunuolis šilta jūra, gali sau daugiau leisti avantiūrizmo gerą prasmę. O rudeni reikia jau susikaupiti. Visada noriu važiuoti prie molo, prie jūros, žiūrėti, kaip šelsta gamta. Labai įdomus pats tas virsmas, laikotarpių perėjimas iš vieno į kitą.

Ulijana PETRAITIENĖ, Klaipėdos pedagoginės psichologinės tarnybos direktorė

Ką tik grįžau iš Islandijos, tad rudens atšiaurumą jau patyriau. Esu prisitaikiusi prie visų metų laikų ir apranga, ir emocijomis. Mėgstu ir lietu. Tada atsiranda laiko, niekur neskubi, gali jo skirti mintims, knygai, pabendrauti su žmonėmis, kuriems nedažnai skambini.

Mes su vyru per abu turime 15 anūkų. Vien aš turiu tris vaikus ir 11 anūkų, beje, jau ir proanūkė. Su anūkais laikomės tradicijos susitikti, pavakarieniauti ir pasikalbėti. Šeima – vienas iš tokių kertinių dalykų, kurie atima nemažai laiko. Ko gero, jo jai skiriu per mažai.

Dabar labai daug laiko praleidžiu sodyboje ant Atmatos upės kranto. Rudeni pasipila daržovės, jau pradėjo nokti vėlyvosios avietės. Daug džiaugsmo yra gamtoje: žąsų už kelio, paukščių gausa. Išskrendantys paukščiai kelia nostalgiją, bet žinai, kad jie grįš.

Šiomet daug laiko skirsime tvarkyti aplinkai, nes buvo renovuojama mūsų sodyba, Uostadvaryje yra kuriami mūsų šeimos namai, kur vasarą suvažiuoja vaikai, anūkai, draugai. Tarnyboje reikės dėmesio japoniškam sodui, žmonėms, knygai, dar kartais norisi ir parašinėti ką nors.

Kelionių rudeni neplanuosiu dėl koronaviruso. Savaitgalių vakarais keliauju tarp Rusnės, Uostadvario ir Klaipėdos. Man smagu ir pro traukinio langus pasižiūrėti į besikeičiančią gamtą.